

[Udenrigsministeren.]

af mellemstatsligt samvirke mellem de 9 landes regeringer, deres udenrigsministre og embedsmænd fra deres udenrigsministerier, og det er blevet et helt naturligt sidestykke til det snævre økonomiske samarbejde. At der ikke er planer om at ændre disse principper, fremgår af det arbejde, som vi er ikke midt i, men ved slutningen af med hensyn til revisionen af Luxembourgrapporten. Men når jeg har sagt dette, vil jeg meget gerne føje til, at der for mig ikke er tvivl om, at det er ganske overordentlig værdifuldt for os at have denne mulighed for at tage del i de udenrigspolitiske drøftelser imellem de ni.

Da vi havde udenrigsministermøde i Bruxelles for en måneds tid siden, var der enighed om, at den nye Luxembourgrapport skal fremtræde som et supplement til den gældende rapport. Det følger heraf, som jeg sagde før, at det ikke er tanken at ændre hverken formålet med eller formen for det udenrigspolitiske samarbejde, sådan som vi kender det. Der er alene tale om at ajourføre og foreslå praktiske forbedringer på det ene og det andet punkt.

Hvad angår emnerne for det hidtidige samarbejde, vil jeg først og fremmest, fordi det er det, der har taget mest tid og fået mest betydning, nævne forberedelserne til sikkerhedskonferencen, som jeg var inde på før. Drøftelserne herom i kredsen af de ni lande har gjort det muligt for EF-landene at spille en både positiv og konstruktiv rolle under de forberedende drøftelser i Helsingfors. Der er for mig overhovedet ingen tvivl om, at de ni lande i kraft af deres traditionelle forbindelser med de østeuropæiske lande og i kraft af deres interesse i den europæiske situation som helhed på afgørende måde har medvirket til at gøre møderne i Helsingfors så vellykkede, som det hidtil har været tilfældet. Det er et efter min mening både godt og stærkt og klart vidnesbyrd om værdien af det udenrigspolitiske EF-samarbejde og en bekræftelse af den åbenhed over for omverdenen, der karakteriserer dette samarbejde.

Den omstændighed, at vi har kunnet blive enige om hovedprincipper i de ni landes kreds, har ikke forhindret de enkelte lande i at bevare deres individuelle præg under drøftelserne i Helsingfors, hvad der jo

er blevet noteret også fra neutrale og alliancefri lande med megen tilfredshed.

Ved siden af sikkerhedskonferencen har vi også f. eks. haft rådslagninger om de ni EF-landes muligheder for at yde et bidrag til løsning af Mellemøstkonflikten. Som bekendt kunne Danmark ikke som de øvrige otte EF-lande støtte den resolution om Mellemøsten, der blev vedtaget på FNs 27. generalforsamling, fordi den efter vort skøn afveg fra sikkerhedsrådets resolution 242. Jeg forstår da godt, at man både i Egypten og Israel og andre steder er utålmodig over som basis for sin Mellemøstpolitik at have en resolution, der nu har haft 5 års fødselsdag — 5½ år har den snart eksisteret — uden at der er kommet vældig mange resultater ud af det. Men vi mener stadig, at det må være grundlaget; det er den eneste FN-vedtagelse, der hidtil har kunnet opnå de direkte berørte parters støtte, og vi mener ikke, det tjener Mellemøstpolitikken at svække den skrøbelige balance, som 242 bygger på, ved at vedtage resolutioner af den karakter, som vi hidtil har mødt i FN.

Den 1. juli 1973 overtager Danmark som bekendt formandskabet inden for EF. Det gælder ikke alene formandskabet i Ministerrådet, men også i det udenrigspolitiske samarbejde. Dette formandskab vil stille meget betydelige krav til udenrigsministeriet også af den grund, som alle måske ikke er opmærksomme på, at mens Ministerrådet jo holder sine møder i Bruxelles og møderne under EF-traktaten holdes enten i Bruxelles eller i Luxembourg, holdes samtlige politiske møder, både ministermøder og møder på embedsmandsplan, i formandskabets hovedstad. Det vil altså sige, at alle de møder, der skal afvikles i andet halvår af 1973 inden for det politiske samarbejde, skal afvikles her i København.

Foruden formandskabet under de to ministermøder, der vil finde sted 10.-11. september og 20. november her i København, skal vi også tage formandskabet i de forskellige embedsmandskomiteer og de forskellige underkomiteer. Jeg har prøvet at tælle op, hvad der kan blive af mødedage, hvor vi er mere eller mindre optaget af dette udenrigspolitiske EF-samarbejde her i København, og jeg kommer til et mødedageantal på omkring 60 i de forholdsvis få måneder, det her drejer sig om. Da der desværre endnu ikke